

CHRONICLE

www.studentsummit.cz

19. LEDNA 2008

3/XIII

- **Rozhovor s Jiřím Šedivým**
- **Sekretariát ve Vídni**
- **Konference na Bali**
- **BIMUN**

Tomáš Šindelář,
koordinátor Modelu NATO

Vážení čtenáři,

každý z nás si jistě čas od času klade nejrůznější předsevzetí, aby na ně pak tváří v tvář realitě úspěšně rezignoval. V době posilvestrovské pak masivně slevují nejen hypermegamarkety, ale slevujeme i my sami, a sice z našich vlastních plánů, snů a ambic.

Již od konce minulého tisíciletí si každoročně skupinka nadšenců, tu zkušenějších, jindy v zásadě „zelenáčů“, vytkne cíl v pravdě neskromný – uspořádat největší akci svého druhu ve střední Evropě, a to ve svém volném čase a bez nároku na honorář. Ačkoli i oni se občas zákonitě ocitnou v pokušení lámat hůl, zatím vždy dorazili až do cíle. Řeč je pochopitelně o desítkách organizátorů Pražského studentského summitu, resp. jednotlivých Modelů. Ani letošní Sekretariát není výjimkou – i my jsme odhodláni pro Vás, účastníky projektu, připravit kvalitní, atraktivní, zábavný a především nezapomenutelný program.

S novým rokem jsme se z našeho pohledu přehoupli do poslední třetiny ročníku, a tak s blížícím se summitem budou na nás, ale i na Vás, kladeny stále větší nároky. Přeji proto nám všem, delegátům i organizátorům, abychom se ještě na několik týdnů obrnili vůlí odolat svádění „s tím seknout“. Totiž dietu či jedničku z matiky si můžeme naordinovat klidně každých pár měsíců, ale Pražský studentský summit je záležitost unikátní a jsem přesvědčen, že 1. dubna nebude nikdo pochybovat, že se vyplatilo vydržet až do konce.

Nuže, s chutí do toho!

Hosté workshopu

WILLIAM F. MARTIN

Bill Martin pracoval pro vládu Spojených států amerických jako náměstek ministra energetiky a také jako Výkonný tajemník Národní bezpečnostní rady.

V letech 1983 až 1985 byl zvláštním poradcem prezidenta Ronalda Reagana zodpovědným za plánování a doprovázení na jednání hlav států, mimo jiné se účastnil historického jednání mezi Reaganem a Gorbačovem v roce 1985.

V roce 1992 se stal Výkonným ředitelem Výboru republikánské strany a pracoval mj. jako vysoký poradce pro prezidentskou kampaň Bush-Cheney v roce 2000.

Studoval na universitě v Pensylvánii a MIT (Massachusetts Institute of Technology). Pan Martin působil na americkém ministerstvu zahraničí a byl ekonomem v Energetické laboratoři MIT a IEA (International Energy Agency) v Paříži.

Dnes pracuje jako vysoce postavený poradce ministra energetiky a náměstka ministra obrany, předseda expertního panelu pro budoucnost MAAE. Také je spoluzakladatelem konzultantské firmy Washington Policy and Analysis.

Na dnešním workshopu pohovoří na téma: „The Future of the IAEA – A Key Institution of the United Nations.“

MICHAEL ROMANCOV

Vede Katedru mezinárodních vztahů a evropských studií Metropolitní univerzity Praha. Zároveň působí jako vyučující na Institutu mezinárodních studií Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze a na Filozofické fakultě Západočeské univerzity v Plzni, na katedře politologie a mezinárodních vztahů.

Mezi jeho veřejné aktivity patří členství v redakční radě časopisů Přítomnost a Mezinárodní politika nebo členství ve správní radě Institutu Glopolis (Pražský institut pro globální politiku). Je autorem řady odborných publikací.

Michael Romancov vystudoval Fakultu sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze, kde v roce 2002 dokončil doktorandské studium.

Specializuje se na politickou geografii a geopolitiku. Na dnešním přípravném setkání promluví na téma „Geopolitický význam Střední Asie.“

První Studentská vědecká konference

Dne 12. prosince 2007 se v prostorách CEELI Institute (Central and East Europe Law Initiative) konala první Studentská vědecká konference na téma Vnější vztahy Evropské unie.

Konference byla rozdělena do dvou panelů – první z nich, s názvem „Patří Turecko do Evropské unie?“, byl vyhrazen pro středoškolačky účastníci se Pražského studentského summitu. Po něm následovala vskutku plodná debata. Řečníci se v ní na základě svých příspěvků rozdělili na dvě strany pomyslné barikády – buď obhajovali nebo odsuzovali případný vstup Turecka do EU. Ovšem na rozdíl od pouličních šarvátek zde nelétaly dlažební kostky, nýbrž argumenty (ovšem se stejnou frekvencí a mnohdy stejně „tvrďá“). Další odlišností byla absence jasného výsledku tohoto intelektuálního střetnutí.

Po coffee-breaku následoval druhý panel, jež nesl stejný název jako

celá konference – „Vnější vztahy Evropské unie“. Přednášejícími zde byli studenti vysokých škol a ve svých prezentacích se zabývali různými otázkami počínaje rolí a efektivitou EU v mezinárodním společenství až po její vztahy s Ruskem a mediálně méně přetřásanými, ovšem neméně důležitými, vztahy s Afrikou. I tento panel byl zakončen diskusí, v níž si diváci mohli vyjasnit nejasnosti, ale i polemizovat nad prezentovanou problematikou.

Této první Studentské vědecké konferenci bych neváhal dát, ani jako přednášející, ani jako divák, plný počet „hvězdiček“. Pro prezentující jistě znamenala zajímavou zkušenost, pro přihlížející prohloubení znalostí a od pořadatelů výborně odvedenou práci.

Vladimír Bok,

Velká Británie, II. výbor

„Vojákem jsem chtěl být už od dětství..“ říká Jiří Šedivý

Hlavním hostem druhého workshopu byl bývalý náčelník Generálního štábu Armády České republiky Jiří Šedivý.

Snil jste o kariéře v armádě již jako malý kluk?

Já jsem vždycky byl takový ten malý voják. V určitém období jsem chtěl být i námořník, nakonec ale vyhrál ten voják. Takže ano, chtěl jsem jím být už od dětství.

A za svým snem jste si také šel.

V patnácti letech, v roce 1968, jsem nastoupil do Vojenské školy Jana Žižky z Trocnova v Moravské Třebové a svůj dětský sen jsem si realizoval. A dostal jsem se až na tu pozici, která je snem asi každého v oboru. A proto jsem mohl v klidu odejít (smích).

Čím vším musí člověk projít, aby se stal

náčelníkem Generálního štábu Armády České republiky?

Za prvé musí hodně vytrpět a musí zažít mnoho zklamání. To je věc, kterou musí prožít každý, kdo se dostane na nějakou vyšší pozici, nejen na post náčelníka Generálního štábu. Musí mít za sebou, řekl bych, takovou školu života. Já nemám rád, když rozhodují lidé, kteří za sebou nemají odpovídající praxi. Když přeskočí několik pomyslných úrovní a bez odpovídajících znalostí a zkušeností činí rozhodnutí, aniž by si je ověřili. Takže vedle vzdělání musí mít člověk i odpovídající praxi.

Co je na funkci náčelníka Generálního štábu nejtěžší?

Nejtěžší a zároveň nejhezčí je jednání s lidmi. Když se dostanete do konfliktu, ať už s podřízenými, nadřízenými nebo

kolegy. Je hodně složité to vyřešit a pokud to nezvládnete, tak se vlastně dostáváte do velmi složité situace. A je běžné, že kvůli tomu musí člověk z funkce odejít. Když máte kolem sebe dobrý kolektiv, tak je to paráda. Já jsem si svůj tým dva roky budoval a dva roky jsem se těšil na shromáždění se svými podřízenými. Ne vždycky se mnou souhlasili, ale já jsem věděl, že mě nikdo z nich nechce podrazit, že pokud mě kritizují, tak proto, že jsou přesvědčení, že mají pravdu. A já jsem věděl, že to myslí upřímně. Takže jsem si mohl dovolit založit takzvanou Generálskou radu, kde se hlasovalo a kde moji kolegové často řadu věcí zkritizovali, a to i přesto, že se v armádě velí rozkazem, čili k rozhodování nepotřebujeme takovýto orgán. Ale bylo to velmi příjemné. Já jsem po těch čtyřech letech, které jsem stávil ve funkci, odešel do civilu, ale s těmi kamarády se setkáváme dodnes a debatujeme o spoustě věcí.

Co v současnosti děláte a jaké jsou Vaše plány do budoucna?

Brzy jsem šel do funkce a tím pádem jsem také brzy odcházel a to v době, kdy mi bylo necelých padesát let. Takže jsem pokračoval dál v civilní kariéře. Mám vlastní konzultantskou firmu zabývající se otázkami bezpečnosti, krizového řízení, ale i řízení různých projektů. Je to věc, která je zase víceméně organizační a je velmi blízká tomu, co jsem dělal, byť pochopitelně na jiné pozici. A co bych chtěl do budoucna? Ještě pár let vydržet a potom užívat důchodu.

- pj -

Zimbabwe pohledem ex-velvyslance

Pražského modelu Spojených národů se účastním druhým rokem a během této doby se člověk vcelku rychle naučí rozeznávat mezi dobrým a špatným hostem, chcete-li zajímavým a nezajímavým přednášejícím. A většinou k tomu stačí prvních pár vět a víte, jestli bude následující hodina či dvě užitečně stráveným časem. V případě pana Jaroslava Olšy, velvyslance České republiky v Zimbabwe v letech 2000–2006, stačila věta první.

Celý III. výbor, nevyjímaje předsednictvo, byl zcela ponořen do vyprávění o zemi, o které víme většinou jen to, že tam vládne generál Robert Mugabe a země je

v totálním rozkladu. Ale málo kdo už ví, že tomu tak nebylo vždy. Že Zimbabwe jako bývalá kolonie Velké Británie byla vzorem – jak ekonomickým, tak politickým pro celý africký kontinent. Ale co se stalo? Ukázalo se, že v africké zemi prostě nemůže fungovat westminsterský model voleb založený na kumulaci moci do ruky jedné politické strany. Jelikož v momentě, kdy je více než půlka lidí nevzdělána a volí podle zásady: „Kdo má hezčí volební logo, tomu dám svůj hlas,“ je pro generála Mugabeho s kalašnickem ve znaku snadné vyhrávat jedny volby za druhými. A každá vláda, která vládne

příliš dlouho, se stane postupem času destruktivní. Pan Olša nám ovšem ukázal i druhou stranu Zimbabwe a Afriky – krásnou přírodu, lidi, kteří myslí a chovají se stejně jako v Evropě, kulturu, ale i odlišné způsoby každodenního života.

Mně nezbyvá než poděkovat panu Jaroslavu Olšovi a předsednictvu III. výboru za to, že nám dokázali tuto pro nás, díky médiím, dosti nelichotivě vnímanou zemi, představit i z druhého pohledu, z pohledu člověka, který tam skutečně žil a pracoval.

Dominik Židek,
Francie, III. výbor

Leden – měsíc třetí: Drazí (evropští) spoluobčané...

Jsmo v plném tempu roku 2008. Na vánoční svátky a oslavy příchodu nového roku si už nikdo dnes ani nevzpomene. Možná právě proto, že oslavy byly natolik bujaré, že? Situace v Pákistánu se uklidňuje, Kosovo stále nezná budoucnost, Keňa se bouří, primárky v USA začaly, Sarkozy má novou přítelkyni, prezident a premiér obědvali v Lánech bez žen. Martin Bursík, známý feminista, zuří. Vánoční výprodeje utichají, zdražování nenastalo – obchodníci zdražovali postupně už před Vánoce, kdy lidé bláznivě skupovali vše, co se dalo. Lidem se žije stále stejně dobře. Zima není ani extrémně ladovská, ani extrémně teplá jako loni. Prezident ve svém novoročním projevu připomněl magickou osmičku na konci letopočtu. Tak se nechme překvapit, jak budeme hodnotit rok 08 za 347 dní.

Přípravná část PSS se nám dnešním polednem (pře)kulí do své druhé poloviny a konference se neúprosně blíží – tempus fugit. Při příštím workshopu již možná budeme vědět, zda na Pražském hradě zůstane Václav Klaus nebo jej vystřídá Jan Švejnar. Doufejme, že se z volby nestane stejná fraška jako minule. A doufejme, že příště si hlavu státu zvolíme sami. Při tajné volbě se může stát ledacos. Je ovšem nádhernou českou absurditou, že proti sobě stanuli kandidáti, jejichž pohledy na svět se liší pouze v detailech. Oba smýšlí v pravé části politického spektra, oba staví svobodu a odpovědnost jako své nejvyšší hodnoty. Je paradoxní, že pravicového liberálního proamerického a dynamického kandidáta nominovali čeští socialisté, kteří by, ve snaze zabránit znovuzvolení Václava Klause, byli schopni nominovat snad i Margaret Thatcherovou. David Rath by snad raději objal i Miroslava Macka, než viděl Klause jako prezidenta dalších 5 let. Jan Švejnar je zastáncem radaru či školného jako nejsociálnějšího způsobu financování školství, přiblížil by nás Spojeným státům, otevřel by nás ještě více Západu, vnesl do politiky nový vítr, stavěl by se proti zavádění starých pořádků – viz „s komunisty i s marťany...“. Opoziční socialisté prostě

„čůrají“ proti větru. Jak typické. Myslím, že by bylo chybou měnit velmi dobrého, inteligentního, pracovitého a reprezentativního prezidenta, který sice často a rád jde proti proudu (což je přednost), který není populistický, ale názorově konzistentní, se kterým můžete nesouhlasit, ale musíte ho respektovat, a který je výrazný vlastenec a dává to patřičně najevo.

V občanech naší země není vztah k rodné zemi, národu, jazyku, elitám, kultuře či přírodě příliš zakořeněn. Bohužel. Umíme se sjednotit jen po vítězství hokejistů či když proti něčemu či na někoho celý národ nadává. Je snadné být proti něčemu, je těžké být pro něco. Vždyť máme bohatou kulturu a historii, nádherný jazyk, půvabnou krajinu, řadu osobností, ve světě uznávaných, ať už spisovatelů, skladatelů, vědců, vynálezců, umělců, myslitelů, sportovců, jmenovat všechny – Chronicle by nestačil. Jenže u nás se úspěch neodpouští, všichni boháči jsou zloději a tuneláři, spousta lidí vidí jen peníze a úspěch. Při tom pro úspěch je potřeba něco udělat, pracovat, riskovat, aktivně přemýšlet. Svět není jen černobílý, každá mince má své dvě strany. Bohužel si závidíme, i důchodkyně v ordinaci u lékaře si závidí nemoci a předhánějí se „kdo jich má víc“. Při tom když budeme mít bohaté elity, bohatá bude celá společnost a vydělají na tom i ti nejchudší. Ale život není jen a pouze o penězích.

Chtěl bych poděkovat za podporu, kterou mi (a není vás málo) vyjadřujete, i když nevíte, komu ji adresujete. Jelikož se chvála a souhlas dobře poslouchá, můžete mi psát na můj nový email: vas.delegat@amo.cz. Již na příštím workshopu poodhalím roušku tajemství a účel mého dopisování, přestože se stále musím skrývat v anonymitě. Cítíte to? Držte se. Já se taky budu držet.

Váš DELEGAT©

BALI – úspěšnější než Kjóto?

S vědomím, že v roce 2012 vyprší dohoda o změnách klimatu z Kjóta, sešli se představitelé 190 zemí světa na konferenci o změnách klimatu na indonéském ostrově Bali. Co vůbec konference, která probíhala 3. – 14. prosince 2007, přinesla?

Cílem konference na Bali mělo být vytvoření dokumentu, ve kterém by se jednotlivé státy zavázaly snížit objem skleníkových plynů a emisí. Tato dohoda by tedy měla navazovat na již platný dokument uzavřený v roce 1997 v japonském Kjótu. V něm se průmyslové země zavázaly snížit emise skleníkových plynů o 5,2 %.

Jednou z mála zemí, která se k plnění této dohody nepřipojila, byly Spojené státy americké, které jsou paradoxně největšími producenty emisí na světě.

Jak se v průběhu jednání ukázalo, vytvořily se dva protipóly s rozlišnými požadavky – jeden v čele s USA, druhý vedený Evropskou unií. Evropská unie byla pro učinění konkrétních kroků. Požadovala, aby vyspělé země snížily emise CO₂ do roku 2020 o 20 – 40 %, do poloviny století pak o 50 %. Tento požadavek odmítly Spojené státy americké, které již před

Zdroj: spri.cam.ac.uk

konferencí vyjádřily svůj postoj jasně – jejich názor zůstává stejný jako na jednáních v Kjótu.

Naopak Čína se však k celé věci stavěla úplně odlišně. Její požadavky se obracely především na bohaté vyspělé země, jež měly především snížit objem emisí a skleníkových plynů. Čína se v dnešní době řadí mezi jedny z největších producentů emisí, její podíl činí 20 %.

Přes množství konfliktů se nakonec zúčastněné strany dokázaly shodnout na kompromisu – Evropská unie ustoupila od svých požadavků a z dohody se odstranil bod o snížení emisí do roku 2020. S tímto se už dokázaly sžít jak evropští, tak američtí vyjednávači.

Vyspělé země během konference nejednaly pouze o snižování emisí, ale také usilovaly o založení fondu, ze kterého by byla hrazena pomoc rozvojovým zemím postiženým změnami klimatu. Již v průběhu jednání přislíbilo 9 zemí vložit do fondu 160 milionů dolarů, přičemž nejvyšší částku vloží Německo následované Velkou Británií.

- kp -

Asociace pro mezinárodní otázky pořádá další z cyklu přednášek a diskusí pro účastníky Pražského studentského summitu na téma:

„Evropská bezpečnostní a obranná politika a boj proti terorismu“

Přednášejícím bude analytik AMO Martin Shabu.

Akce se uskuteční ve středu 23. ledna 2008 od 18 hodin v prostorách Asociace pro mezinárodní otázky, Žitná 27, Praha 1.

Svou účast prosím potvrďte do 21. ledna na summit@amo.cz.

Perličky

„Naše revoluce, pardon rezoluce, jsou dobré pro všechny.“
delegát Makedonie, WTO

Delegáti o volbě výboru a státu:

„Říká se, poznej svého nepřítele a do CSD se mi nechtělo...“

„...o WHO jsem aspoň už něco slyšel.“

Když vynecháme slovo globální, tak ale ty dopady nemají kam dopadat....“

delegát Brazílie během jednání ve WTO

„...Kdybychom uvalili embargo např. na pitnou vodu, tak bychom ten stát vlastně vyvraždili, a to je špatné...“

delegát Panamy, I. výbor

Sekretariát ve Vídni

Ve spolupráci s Informačním centrem OSN v Praze se nám naskytl možnost navštívit vídeňské sídlo OSN. Není to sice New York ani Ženeva, ale je to blízko a přece jen tam sídlí některé poměrně zajímavé instituce. A tak ve středu 28. listopadu vstalo deset členů Sekretariátu nezvykle brzy, aby se mohli sejít o půl páté na Hlavním nádraží.

Naštěstí se podařilo všem nastoupit, i když to tak do poslední chvíle nevypadalo. Cesta rychle ubíhala a v devět hodin nás už vítal krásný slunečný den ve Vídni. Byl akorát čas vydat se vstříc mezinárodnímu centru.

U vchodu si nás vyzvedla mladá příjemná průvodkyně a po prokázání totožnosti nás ostraha označila nálepkou, abychom směli dovnitř. Následovala prohlídka objektu. V hlavní hale visí u stropu vlajky všech 192 členských

zemí OSN seřazené podle anglické abecedy. Zde se podepisují významné smlouvy a konají nejrůznější akce. V den naší návštěvy pracovníci zdobili vánoční stromek. Na stěnách objektu visí umělecká díla od jednotlivých členských zemí. Dále jsme viděli například kámen dovezený z měsíce nebo vlajku, která obletěla svět. Za zmínku rozhodně stojí jednací sál a speciální zasedací pořádek. V OSN se pečlivě dbá, aby nikdo nebyl poškozen, a proto se po každé konferenci delegáti posunou o jedno místo doprava. U modelu areálu jsme se dozvěděli, proč jsou budovy stavěné do půlkruhu. Domy si takto nestíní a do každé kanceláře proudí denní světlo. Jako vedlejší efekt se tak těm s větší představitostí jeví jako olympijské kruhy.

Po prohlídce prostor jsme se setkali se zástupkyní Informačního servisu OSN, se kterou jsme si vzájemně vysvětlili podstatné aspekty naší práce. Zdůrazňovala přitom jednu z nutností pro zaměstnance OSN, schopnost a vůli měnit pracoviště pravidelně po celém světě.

O polední pauze na nás čekal v pravdě mezinárodní oběd v místní kantýně. Nejenže výběr často sváděl k otázkám, co že to několik kilometrů od českých hranic servírují. Není na světě tolik míst, kde byste denně mohli poobědvat s chilským delegátem po pravici a částí německé mise po levici.

V druhé polovině programu pro nás byly připraveny tři přednášky. První z nich zazněla od zástupce Mezinárodní agentury pro atomovou energii a představovala jednu z nejzajímavějších částí naší cesty. Přednášející byl vynikajícím řečníkem, který si přes naši znatelnou únavu dovedl udržet pozornost. Po závalu informací

o jaderných technologiích a jaderné bezpečnosti, jehož prostřednictvím se nám dostalo i poučení, co Mezinárodní agentura pro atomovou energii (IAEA) opravdu dělá a co ne, nezbylo než snít o tom, jak ho získat jako hosta na PSS.

Dále nás čekala prezentace o něco méně známé organizaci UNIDO (Organizace OSN pro průmyslový rozvoj), která zde má také sídlo. Řečnickova radost, že jsme si vybrali právě tuto organizaci, byla mírně zredukována zjištěním, že výběr za nás byl již proveden Informačním servisem. I tak

jsme se mohli přesvědčit, jak úspěšná v boji proti chudobě může být organizace, které ještě před několika lety hrozila krize kvůli odstoupení donora čtvrtiny rozpočtu.

Úkoly české mise ve Vídni nám na závěr představil její zástupce Petr Havlík. Dozvěděli jsme se mimo jiné, že budoucnost tkví ve vesmírném právu, jehož pracoviště zde též najdeme, a že český člen mise má na starost tolik záležitostí, kolik např. tři němečtí, ale že jsou i státy, kde jeden zástupce pokrývá funkce tří českých. Příjemnou a zajímavou rozpravu jsme ovšem museli záhy ukončit. Stihnout v jednom dni tak obsáhlý program a nakonec i zpáteční vlak byl úkol poměrně obtížný.

Po této skvělé zkušenosti již předpokládáme, že další mise pražského Sekretariátu do řídicích center světového míru (které navíc mohou být již jen vzdálenější) nebudou jednodenní.

Jana Hlaváčová,
místopředsedkyně CSD

Iva Michaljaničová,
místopředsedkyně WHO

Data konání přípravných setkání

4. workshop – 9. února 2008

5. workshop – 8. března 2008

Workshopy se vždy konají v prostorách
Vysoké školy ekonomické.

Perličky

Předsednictvo: „V tuto chvíli bychom čekali k otázce rozvojové pomoci reakce také od některých afrických států.“

„Tak já ji podpořím.“

delegát KLDR

„Přesvědčit o státu svého stanovicka...“

Tomáš Vilím, odborný poradce II. výboru

„Naučte se používat vlastní hlavu a třídit informace, které dostáváte.“, vzkazuje účastníkům PSS Miroslav Mareš

Hostem I. výboru byl na druhém workshopu Miroslav Mareš, který se zaměřuje na výzkum politického násilí a extremismu, především v České republice a v evropském transnacionálním kontextu.

Média o vás informují jako o soudním znalci – přibližte, prosím, našim čtenářům v jakém oboru působíte a co tato profese obnáší.

Tak to je zrovna hodně zajímavá otázka na úvod, a to proto, že na ni bude kontroverzní odpověď. Soudní znalec má obecně vysvětlovat soudu a orgánům činným v trestním řízení věci, které nejsou obecně známé. Vysvětlím to pro laiky. Já jsem jmenován v oboru kriminalistika, společenská závadnost textu a zástupné symboly, což je samo o sobě trochu problematické. U nás totiž není možné jmenovat soudního znalce jako jednotlivou osobu v oboru sociálních věd, protože ministerstvo spravedlnosti tento obor nevypsalo, ačkoliv by to bylo logičtější. V oblasti soudního znalectví to vnímám jako problém. Nicméně mým úkolem je vysvětlit význam některých symbolů, které používají skupiny či jednotlivci, kteří jsou zpravidla stíháni za trestné činy s extremistickým podtextem, anebo například hlouběji analyzovat význam textu na základě specifických pojmů používaných v extremistické scéně či na základě vyznění textů.

Jaká je podle vašeho názoru skutečná hrozba teroristických útoků na území ČR?

Já jsem již na přednášce řekl, že se to dá těžko jednoznačně určit, protože

teroristé mají výhodu prvního tahu, to oni se rozhodují, kde a kdy provedou útok a těžko se tak dá odhadnout, jak přesně se projeví. Domnívám se, že Česká republika je zhruba na střední úrovni ohrožení. Existují určité západoevropské státy, které jsou terorismem ohroženy daleko více, třeba i z hlediska své zahraniční politiky, či z hlediska přítomnosti uzavřených extremistických komunit na jejich území. Nicméně podle mého názoru je Česká republika terorismem ohrožena ve větší míře než některé státy postsovětského prostoru, protože je členem NATO a EU, na mezinárodním poli aktivně vystupuje jako spojenec Spojených států a Izraele, což některým teroristům může být trnem v oku a mohou tak svůj útok na ČR odůvodnit. Navíc na území ČR pobývají turisté ze zemí, které jsou soudobými teroristy vnímány jako nepřátelské, konkrétně třeba ze strany islamistického terorismu to jsou američtí, izraelské, britští turisté, a to samozřejmě může zase vyvolat určitý typ útoků. Stejně tak je antisemitským terorismem permanentně ohrožena židovská komunita v České republice, a to nejen ze strany terorismu islamistického, ale i ultrapravicového.

Myslíte si, že hrozba jakéhokoliv ozbrojeného útoku ze strany Íránské islámské republiky směrem na Evropu je skutečně reálná?

K tomu by asi bylo potřeba znát mnohem větší množství informací, než které se ke mně dostanou. Ale pokud budu vycházet z obecně známých věcí a teoretických úvah, tak si myslím, že pokud už by se Írán k něčemu takovému odhodlal, pak by to

rozhodně nedělal pod svou státní značkou, ale bylo by to spíše podporou některé ze spřízněných militantních či teroristických skupin. Přímo ze strany Íránu by podle mého názoru šlo maximálně o nějaké akce proti své exilové opozici, což koneckonců už íránské tajné služby v minulosti udělaly. Ale i zde by to v současnosti bylo spíše s podporou nějaké nestátní spřízněné teroristické organizace.

Jak se bude podle vašeho odhadu vyvíjet situace v Kosovu?

Domnívám se, že Kosovo vyhlásí nezávislost a bude v tom podporováno i soudobými albánskými militantními skupinami. Pokud se budeme zajímat o paramilitární či teroristické jednání v této souvislosti, pak to může vyvolat určitou odezvu i na srbské straně. To znamená, že mohou být aktivovány některé ultrapravicové srbské skupiny proti albánským cílům. Ale myslím si, že se situace ve střednědobém horizontu uklidní, že bezprostřední vášně a násilnosti, které se objeví po vyhlášení nezávislosti Kosova, budou postupně utlumeny.

Ve svém oboru jste považován za skutečnou kapacitu, bez nadsázky se dá říci, že jste navzdory svému věku dosáhl již mnoha úspěchů. Jaký je to pocit?

Já nevím, nemám pocit nějakého velikášství. Když něco dělám, tak se to snažím dělat pořádně a to, že mě někdo uznává, to potěší, když mě někdo kritizuje, tak se nad tím zamyslím. Ale žádnými jinými frázemi na to odpovědět neumím. Spíše musím poděkovat řadě lidí, kteří mě v mé akademické, případně v této jakési bezpečnostně-politické dráze, pomáhali. Je to dané i tím, do jakého jsem se dostal studentského prostředí, jakou jsem měl podporu ze strany vedení katedry i fakulty v Brně již od 90. let. A mám dobrý pocit z toho, že jsem se mohl účastnit něčeho, co se dynamicky rozvíjelo a doteď rozvíjí.

Je něco, co byste vzkázal účastníkům Pražského studentského summitu?

Přeji jim hodně zdaru při jednání. A obecně pro profesní život – ať se naučí používat vlastní hlavu a třídit informace, které dostávají. Ať se naučí rozlišovat to, co se jim někdo snaží podsunout a to, jak to doopravdy je.

- pj -

BIMUN – nejen o jednání

Více a více delegátů či členů předsednictva vyjíždí na zahraniční modely OSN, nejen porovnat, jak „to dělají ony“, ale také poznat nové lidi. Pokud se předsednictva týče, mnohdy také rozpomenout si na svá delegátská léta.

BIMUN – neboli Bonnský mezinárodní model OSN – je určen vysokoškolským studentům. Nutno podotknout, že většina účastníků patřila mezi studenty magisterských či postgraduálních programů, čímž jednání dostávalo odbornější dimenzi. Bohužel,

jelikož to byla také jejich první zkušenost s akcí podobného druhu, mělo mnoho delegátů problém přenést se přes své názory a hájit stanoviska svého státu.

Konference probíhala v týdnu od 10. do 15. 12. v prostorách bývalého Bundestagu. Město Bonn, jakožto bývalé hlavní město jedné z nejmávnějších evropských mocností, nabízí nebývalou možnost nejen co se prostorového zajištění konference týče, ale i různých exkurzí či doprovodných diskusí. Bohužel ne vždy delegáti tyto příležitosti vítali, neboť celodenní jednání následované dlouhou diskusí a zakončené „pár skleničkami“

v blízkém baru, byly náročné i pro ty „odolnější“.

Osobně jsem zastupovala Velkou Británii ve Valném shromáždění a odnesla si jedno důležité poučení. Přestože zde byli zastoupeni studenti z celého světa – Nigérie, Zambie, Ázerbájdžanu, Německa, Mexika, atd., všichni měli tendenci nalézat kompromis, a to i u tak ožehavých témat jako jsou například mezinárodní sankce. Snaha nalézt kompromis, který vyhovuje všem, může mít ale

v praxi fatální následky. Místo, aby umožnila ochranu lidských životů, může vést k obhajobě diktatury pod záminkou odlišné kultury, historie či specifických potřeb regionu.

Proto, co bylo pro mne mnohem přínosnější, byli lidé, které jsem měla možnost na konferenci potkat. Ze své vlastní zkušenosti mohu všem zahraniční modely doporučit. Nejen že si procvičíte a zdokonalíte cizí jazyk, ale také budete mít možnost navázat nová a jedinečná přátelství.

Jana Drlíková,
předsedkyně III. výboru

Martin Palouš navštívil Asociaci pro mezinárodní otázky

Jeho excelence Martin Palouš byl potvrzen do funkce velvyslance České republiky ve Spojených státech amerických prezidentem Václavem Havlem v létě 2001.

Narodil se v Praze 14. října 1950. Roku 1973 získal na Karlově univerzitě titul RNDr. z oboru chemie. Na Karlově univerzitě pokračoval ve studiu filozofie a sociálních věd (absolvoval roku 1977). Martin Palouš byl jedním z prvních signatářů Charty 77 a roku 1986 působil jako její mluvčí. V listopadu 1989 se stal zakládajícím členem Občanského fóra. Roku 1990 byl zvolen do Federálního shromáždění a stal se v něm členem Výboru pro zahraniční věci. Vstoupil do služeb Ministerstva zahraničních věcí Československa jako poradce ministra Jiřího Dienstbiera. Od října 1990 do října 1992 vykonával funkci náměstka ministra zahraničních věcí. Od roku 1990 zastával Martin Palouš řadu pedagogických pozic na Karlově univerzitě. Roku 1994 se stal kmenovým zaměstnancem Fakulty sociálních věd (Oddělení zahraničních styků) a určitou dobu působil jako její proděkan. Od roku 1993 pracoval v Centru pro teoretická studia. Martin Palouš přednáší také ve Spojených státech amerických. Do roku 1998 se aktivně účastnil činnosti různých nevládních organizací (m.j. zastával funkci předsedy Českého helsinského výboru a spolupředsedy Helsinského občanského shromáždění). Roku 1998 se stal náměstkem ministra zahraničních věcí ČR. Martin Palouš je autorem četných odborných prací. Překládá práce americké politoložky a publicistky Hannah Arendtové.

Název setkání s českým velvyslancem při Organizaci spojených národů (OSN) byl „OSN pod pokličkou“, ale já si nejsem jistá, do jaké míry byla tato poklička odkryta. Pan velvyslanec mluvil velmi zajímavě o potřebě reformy OSN a zejména Rady bezpečnosti a o překážkách, které těmto změnám stojí v cestě. Necitila jsem však, že by tímto odhalil delegátům Modelu OSN něco nového.

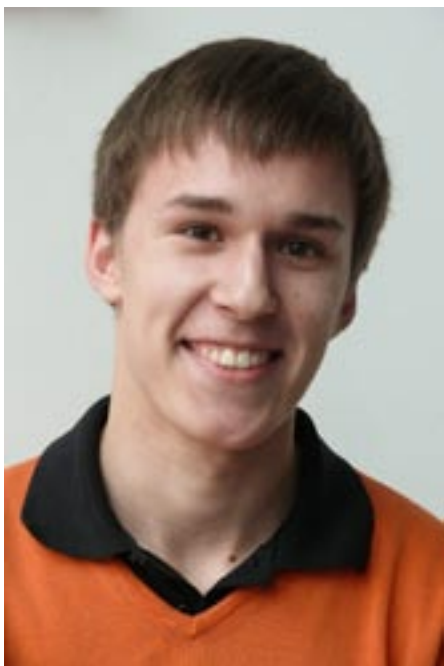
Nové a zajímavé bylo vysvětlení, jak je Evropská unie, zejména její předsednictví, propojena s prací v OSN. Dříve jsem na tyto dvě organizace nahlížela odděleně a neuvědomovala si, že předsednická země vlastně zastupuje a koordinuje postoj celé Unie. Brzké předsednictví České republiky bude tedy pro českou diplomatickou misi představovat větší zodpovědnost a samozřejmě i více práce. V této souvislosti vysvětlil pan velvyslanec důležitost jednání i s jinými státy a jejich sdruženími, byť zdánlivě nevýznamnými.

Během dotazů se přirozeně dostalo i na neúspěšnou českou kandidaturu na nestálého člena Rady bezpečnosti. Vysvětlení neúspěchu byla podobná těm, které jsme slyšeli v médiích. Jiné ale bylo slyšet je z úst člověka, kterého se celá záležitost bezprostředně týkala. Z tohoto hlediska byla ta pomyslná poklička určitě odsunuta.

Anna Hlaváčová,
Kongo II. výbor

Model OSN

Na slovíčko s Ondřejem Wágnerem

Na úvod nám, Ondro, řekni pár vět o sobě.

Jsem z Pardubic, do Modelu jsem se dostal už vloni za Sýrii, byl jsem ve II. výboru. Letos zastupuji Ruskou federaci

ve WTO. V budoucnosti bych se rád věnoval diplomacii.

Popiš nám, prosím, tvou cestu sem na VŠE od té chvíle, kdy ses o Pražském studentském summitu (PSS) dozvěděl.

O této možnosti nám řekl učitel dějepisu ve škole, takže jsme jako tým neváhali a napsali přihlášku a k tomu samozřejmě esej. Čekali jsme a nakonec to vyšlo.

Máš pocit, že tě Model o něco obohacuje?

Určitě ano. Myslím, že tématické přednášky mi spolu s jednáním hodně daly a dají a domnívám se, že mi to pomůže v budoucím povolání.

Je těžké být delegátem?

Myslím si že ano, ale určitě to záleží na osobnosti, na charismatu, vystupování a rétorice.

Jaké jsou tvé další plány v PSS, budeš se účastnit i příští rok?

Určitě bych rád, snad se to povede. Ještě bych chtěl dosáhnout mnohých úspěchů v jednání.

V tomto ročníku zastupuješ Ruskou federaci. Je tento stát pro tebe vrcholnou

metou, nebo bys chtěl pokročit někam dál?

Pro mě je to vrchol určitě, protože zastupovat takový stát obnáší opravdu mnoho starostí a hodně příprav.

Koho by sis přál vidět na jednom z dalších workshopů jako hlavního hosta?

Rád bych zde viděl někoho z evropské samosprávy, napadá mě Josė Barosso. Nejsem si ale jist tím, do jaké míry je to reálné (smích).

Litoval jsi někdy toho, že ses do Modelu zapojil?

Ne, nikdy jsem toho nelitoval. A pokaždé, když je workshop jednou za měsíc, tak se na něj hrozně těším.

Máš na srdci něco, co bys vzkázal členům Sekretariátu?

Vzkázal bych jim, že je tady opravdu všechno perfektní, moc se mi to líbí a účast na Summitu vřele doporučuji všem.

- pj -

RADA BEZPEČNOSTI

Na dnešním workshopu:

- přednáška na téma „Postavení střední Asie v politice velmocí“;
- procedurální pravidla: jednání o rezoluci;
- diskuse nad aktuálním problémem mezinárodních vztahů.

Odpolední program II. workshopu začal pro Radu bezpečnosti (RB) tradičním administrativním úvodem. Po kontrole přítomnosti všech členů RB bylo slovo předáno Zdeňku Matějkovi, který vyučuje na Fakultě mezinárodních vztahů hostitelské Vysoké školy ekonomické. Má za sebou také bohatou kariéru v diplomatických službách – byl mimo jiné velvyslancem ČR při OBSE. Téma Kosovo je samo o sobě tématem kontroverzním a nejinak tomu bylo v přednášce, která se soustředila na přiblížení pozice členů RB. Zákonitostí tak byla živá diskuse, následující po vlastní patnáctiminutové přednášce, která dobře posloužila k vypilování stanovisek.

Po přestávce byl za pomoci procedurálních pravidel připomenut řádný průběh diskuse, aby následovalo kolečko stanovisek k projednávanému bodu agendy jednotlivých států. Nutno poznamenat, že všichni členové RB byli v tomto směru výborně připraveni. Následná diskuse utekla až příliš rychle, jak to u sporných témat bývá. Stejně jako v reálné RB byly postoje představitelů EU (se správnou výjimkou Slovenska) a USA na jedné straně a Ruska a Číny na straně druhé naprosto nesmiřitelné. Čas se pomalu nachýlil, návrh na prodloužení debaty nad rámec délky workshopu byl ze strany předsednictva zamítnut, a tak nezbyvá než se těšit na třetí workshop.

I. VÝBOR – VÝBOR PRO ODZBROJENÍ A MEZINÁRODNÍ BEZPEČNOST

Na dnešním workshopu:

- přednáška na téma „Současná bezpečnostní situace Afghánistánu“ od analytika AMO Cyrila Bumbálka;
- prezentace „Aktuální dění v Afghánistánu“;
- diskuse k tématu a návrhy řešení.

Druhý workshop jsme věnovali problematice terorismu. Zahájili jsme jej přednáškou pana docenta Miroslava Mareše z Masarykovy univerzity, který se zaměřil na protiteroristický boj OSN. Po prezentaci se delegáti vášnivě zapojili do spekulací, jak by mohli jako teroristé obejít mezinárodní právo.

Po přednášce pak dostali příležitost vytvořit si svou vlastní teroristickou buňku a nakoupit zbraně potřebné pro akci. Každý terorista – začátečník se snažil přesvědčit ostatní členy své skupiny, aby se nakoupilo takové množství sarinu, antraxu nebo jaderných bomb, kolik měl na seznamu. Delegáti si tak poprvé

vyzkoušeli jednání a prosazování svých zájmů v kuloárech.

Na závěr se pak opět vrátili do rolí diplomatů a přednesli svá oficiální stanoviska k tématu. V následné krátké diskusi hájili nejhlasitěji své mírumilovné smýšlení a odhodlaný boj proti terorismu delegáti Íránu, Číny a Spojených států.

II. VÝBOR – HOSPODÁŘSKÝ A FINANČNÍ VÝBOR

Na dnešním workshopu:

- prezentace bodu agendy „Urbanizace“;
- stanoviska k bodu agendy „Urbanizace“;
- Jednací řád v praxi – projednávání návrhu rezoluce a diskuse o bodu agendy „Urbanizace“.

Minulé přípravné setkání nás delegáti opět překvapili svou aktivitou. Po stručném představení Jednacího řádu v úvodu jsme se vrátili k prvnímu workshopu a delegáti měli možnost prezentovat svá stanoviska k Rozvojovým cílům tisíciletí. Rozvinuté státy se doslova „nechaly zahanbit“, a tak jsme mezi prvními stanovisky mohli slyšet poměrně kontroverzní názory Kuby, KLRD a dalších, africké státy reprezentovala delegátka Konga.

Poté měli delegáti možnost stát se na krátkou chvíli aktéry v interaktivní hře k problematice Zhroucených států. Jejich úkolem bylo ve 4 skupinách (vláda, ministerstvo financí,

OSN, sousední státy a investoři) najít nejlepší řešení nelehké situace v jenom z vybraných zhroucených států – tedy např. Somálska nebo Súdánu, dostalo se i na krizi v Iráku. Delegáti přišli v následné prezentaci s poměrně zajímavými a neotřelými náměty, jak krizi řešit – nezbývá než litovat, že stejné názory nezazní v reálné OSN.

V závěrečné formální diskusi již delegáti přednášeli stanoviska svých států a vzhledem k ožehavému tématu nebyla nouze o slovní přestřelky, v nichž byli opět nejaktivnější delegáti KLRD, Konga, USA a Velké Británie.

III. VÝBOR – SOCIÁLNÍ, KULTURNÍ A HUMANITÁRNÍ VÝBOR

Na dnešním workshopu:

- přednáška rady Kanadského velvyslanectví pana Yvon Turcotte na téma „Poválečná obnova Afghánistánu“;
- debata nad bodem agendy „Politická práva ve střední Asii“;
- prezentace o významu a možnostech kuloárního jednání;
- debata nad návrhy posledního bodu agendy.

Z druhého workshopu našim delegátům zřejmě nejvíc utkví v paměti úvodní přednáška bývalého velvyslance v Zimbabwe Jaroslava Olši jr. Ten hovořil o situaci v Zimbabwe a o přemedializované postavě prezidenta Mugabeho.

Kombinace překvapivých faktů a vypravěčského umu našeho hosta zapříčinila prodloužení celé přednášky na značnou část času vymezeného pro jednání ve výborech. Zajímavé otázky delegátů jednoduše neměly konce. Takto výjimečná návštěva si však všechn čas navíc svým výstupem rozhodně zasloužila.

Ale protože Model OSN je v prvé řadě o rozvoji schopností účastníků a až poté o předstávání zajímavých hostů, dostali delegáti samozřejmě prostor k prezentaci stanovisek svých států a následné diskusi nad celou problematikou bodu agendy.

Před tím však byl na programu krátký úvod do základů Jednacího řádu a procedurálních pravidel od místopředsedy Jiřího Vicherka. Delegátům vybaveným znalostí základních pravidel formální komunikace ve výboru už nic nebránilo započít jejich první oficiální diskusi problematice vnitřně vysídlených osob v Súdánu.

Většina delegátů III. výboru projevila při projednávání tohoto tématu značné odborné znalosti, nemluvě o stupni jejich řečnických schopností, za což je musíme velmi pochválit. Doufáme, že i dnešní workshop bude co do zajímavosti řečníků a výjimečně dobře připravených delegátů na alespoň stejné úrovni jako ten minulý.

WHO – SVĚTOVÁ ZDRAVOTNICKÁ ORGANIZACE

Na dnešním workshopu:

- dokončení prezentace bodu agendy „Závislosti“;
- diskuse na téma „Závislosti“;
- Jednací řád v praxi;
- představení bodu agendy „Klonování“.

Na začátku druhého workshopu se delegáti navzájem seznámili s tím, co by rozhodně všichni měli vědět o svých státech. Dále přišel na řadu místopředseda Ladislav Drha a vysvětlil jednotlivé body Jednacího řádu. Oč byla tato část méně záživná, o to byla pro delegáty užitečnější, a snad dopomůže kvalitnímu jednání na Konferenci. Zároveň jsme se dozvěděli nejčastější chyby vyskytující se při psaní stanovisek. Tímto bychom rádi pochválili

všechny, kteří odeslali ke kontrole svou zprávu o stanovisku, protože jich došlo opravdu hodně.

Po krátké pauze následovaly ukázky filmu dokreslující problematiku Výživy neboli prvního bodu agendy WHO. Kromě zajímavostí o problematice podvýživy a obezity se delegáti dozvěděli hlavně to, co je opravdu zajímavé, neboť prostor vyplnily otázky. Přednesli jsme stanoviska k prvnímu bodu agendy a vyzkoušeli

si první reakce a žádosti o vysvětlení. Delegáti se ukázali ve velice příznivém světle. Doufejme, že jim nápady a chuť jednat vydrží.

Konec workshopu byl vyhrazen přednášce o druhém bodu agendy – Závislostech. Vzhledem k protažení části o Jednacího řádu jsme stihli jen krátký úvod do problematiky závislosti na kouření. Dnes se tímto bodem budeme zabývat podrobněji.

CSD – KOMISE PRO UDRŽITELNÝ ROZVOJ

Na dnešním workshopu:

- přednáška Miroslava Havránka z Centra pro otázky životního prostředí UK k tématu „Změna klimatu – adaptační strategie“;
- Jednací řád v praxi;
- diskuse k tématu.

Program byl zahájen interaktivní prezentací Jany Hlaváčové týkající se probíhající konference OSN na Bali, jejíž hlavním tématem byla změna klimatu.

V první části setkání se delegáti a delegátky na konkrétních příkladech možných situací z konferenčního jednání blíže seznámili s Jednacími řádem, jehož znalost mohli prakticky využít v závěrečné diskuzi.

Hlavním bodem programu byla odborná přednáška Martina Přečka na téma „Jaderné technologie pro rozvojový svět“, ve které jsme se více dozvěděli nejen o palivovém cyklu a nakládání s jaderným odpadem, ale i o podmínkách a nárocích provozu jaderných reaktorů v rozvojových zemích. Náš odborný poradce se takto rozloučil s letošním ročníkem PSS.

V době dnešního workshopu se již bude věnovat studiu ve Spojených státech.

Závěr setkání byl vyhrazen diskuzi k otázce jaderných technologií. Delegáti a delegátky se své první příležitosti zastupovat zájmy svého státu zhostili s velkým zaujetím. Příprava ale i nově získané informace z přednášky povzbudily většinu delegátů a delegátek odvážně se zapojit do diskuse.

Emotivní, ale i diplomaticky klidné přednesy stanovisek byly často doprovázené bouřlivými reakcemi. Za klíčové v této diskuzi lze označit zejména výstupy Číny, Turecka a Íránu. Ozdobou prosincového setkání CSD byla pro svou vizuální autentičnost předsednictvem jednohlasně zvolena delegátka Indie.

WTO – SVĚTOVÁ OBCHODNÍ ORGANIZACE

Na dnešním workshopu:

- řešení sporů ve WTO;
- diskuse nad konkrétním sporem;
- panely ve WTO;
- kuloární jednání.

Světová obchodní organizace (WTO) měla po úvodu v prvním workshopu na programu již první bod své agendy, kterým jsou Subvence a cla v zemědělství. Tuto komplikovanou problematiku se delegátům snažil přiblížit Martin Pospíšil, člen Stálé mise ČR při OSN v Ženevě. Přednáška byla velmi živá a podnítila

delegáty k dotazům, nad kterými následně probíhaly diskuse. Po přednášce se předsednictvo snažilo odlehčenou formou vštípit delegátům Jednací řád. Pozornost byla věnována hlavně těm bodům, ve kterých se často chybuje. Poté dostali prostor sami delegáti, kteří měli možnost přednést svá stanoviska. Tuto příležitost

mnoho z nich využilo a podnítilo tak další reakce a debaty. Následně předsednictvo vysvětlilo význam kuloárního jednání, který je hlavně ve WTO velmi podstatný, a delegáti získali možnosti vyzkoušet si jej v praxi. Poslední část přípravného setkání proběhla ve znamení podrobné diskuse nad již zmíněným bodem agendy.

Model NATO

What's Up?

The third Model NATO workshop is certainly going to be the most “politically sensitive” one – the North Atlantic Council will focus on two hot issues, which stir the waters of allied harmony: the NATO – Russia relations and Anti-ballistic missile defense. Both of the topics are at the top of the Alliance’s agenda, as member states have so far not been able to agree on a unanimously acceptable approach to them. Yet another challenge therefore lies ahead of the Model NATO delegates – to master the essence of

these matters, which are actually quite related, and to examine the options of finding a consensus among the 26 nations. The presence of an expert guest – Mr. Jiří Schneider, the Program Director of the Prague Security Studies Institute – will surely contribute to a better and more profound understanding of the discussed problems.

To see how our delegates view the first couple of months of the project from different perspectives, I invite you to explore the remaining articles in the Model NATO section.

Getting Ready for the Business

We had been waiting for it so long. We had been looking forward to the opportunity to enjoy the enchanting atmosphere and the beautiful view of Prague once more, while everybody else was getting busy with pre-Xmas panicking. Finally, the day of endless happiness came. The second workshop was here. Participants in the project gathered in a big auditorium which evoked a unique sense of young people’s unity, which we need so much in this cruel world. We were given a lecture by Mr. Šedivý, which was described as “*totally awesome and interesting*” by one of the audience. Hungry but yearning for more our NATO crew moved to our conference room.

You might have guessed it although you might not have known it. Yes, even the participants in Model NATO are obliged to follow certain Rules of Procedure and those are to be learned either by heart or by practice. The Secretariat has chosen the latter option and apart from demonstrating the

most common mistakes made by delegates, its members have also shown remarkable acting abilities. As some parts of the demonstration play were very entertaining, we believe that from now on everyone is going to observe the rules properly. A series of lectures on NATO missions followed and was largely welcomed as the last chance to get ready for “the business”.

And here’s where the fun ends said the Chair and the debate started... We launched discussion on the ISAF mission, where no one seemed to be willing to compromise. France tried to urge her notion and so did the United States and Canada. The discussion slowly twisted from how to assure achievement in the future, to the so burdensome question of drug production and drug smuggling in Afghanistan. Here the Chair stepped in and made the NAC come back to the point. However the discussion did not lead to any positive conclusion.

Having all the rules of procedure in mind

Canada proposed a motion to suspend the debate on that item of the agenda but was informed by the Chair that this particular rule was not to be used that day. It appears that the Chair was not anticipating the delegates would know more than the homework rules.

Eventually, after debating all NATO missions it was the Chair who suggested suspending the meeting and the motion was put to a vote. Sadly, the proposal only received three negative votes from Bulgaria, Canada and Denmark and thus the debate was over. However, the session was not. One more task arose before we were allowed to occupy our minds with all the “Xmas is all around me” feeling - the result of it is to be seen in this issue of Chronicle.

*Nicole Brichtová (France),
Jana Kostrnuhová (Luxembourg),
Yvette Sanderová (Denmark),
Ladislav Tůma (Estonia)*

Why Did We Apply to Model NATO for the Second Time?

Some of us delegates are already familiar with Model NATO, since we participated in last year’s, historically the first Model NATO. The memory of how nervous and terrified we were when we walked into the room for the first workshop ever is still fresh in my mind. However or “nevertheless” as our Chair would say the Model - including its workshops, the final summit, our after parties and trips - was extremely enjoyable. I could write endless lines of hilarious quotes. I can’t neglect mentioning a few: “I would rather plant weed than opium,” instead of proposing to plant wheat rather than opium. Many of the funny moments originated from the fact that we had to speak English. Sometimes a delegate wanted to defeat peace instead of wanting to defend

it... But why not? We would never have had so much fun if we had taken ourselves too seriously.

Having fun was not the only reason why five of us applied again. I believe that no other model had so many social events and after activities as we did. All of us applied because we wanted to experience even more fun than we did last year. We were also hoping to meet new and old friends and of course Model NATO is such a valuable experience that it would be a pity not to make the best of it. About 80% of current Model NATO members are thinking about a future career in diplomacy or international business and the Model is the first step towards it.

Eva Kubernátová (Belgium)

Fotogalerie

„Vždycky jsem byl takový ten malý vojáček...“

Jediná hloupá otázka je ta nevyřčená.

Jednací řád je vždy dobré mít ve dvou kopiích.

Martin Pospíšil ve WTO aneb kolik banánů se pěstuje na Islandu?

I Estonsko má v NATO co říct.

Bratři v triku vs. sestry v šátku...

Top partneři

Generální partner Modelu OSN

Hlavní partner Modelu OSN

Model NATO is co-sponsored by the North Atlantic Treaty Organisation.

Univerzitní partner

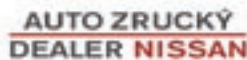
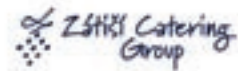
Hlavní partner Modelu EU

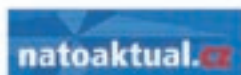
Partner jednání

Dodavatelé služeb

Mediální partneři

Euroskop.cz
Eurofon 800 200 200
Eurocentra

asociace pro mezinárodní otázky
association for international affairs

www.amo.cz

Asociace pro mezinárodní otázky využívá zpravodajství z databází ČTK, jejichž obsah je chráněn autorským zákonem. Přepis, šíření, či další zpřístupňování tohoto obsahu či jeho části veřejnosti, a to jakýmkoliv způsobem, je bez předchozího souhlasu ČTK výslovně zakázáno.

CHRONICLE, noviny Pražského studentského summitu, registrováno MK ČR E 16149 vydává ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁZKY – Žitná 27, 110 00 Praha 1; tel: 224 813 460; www.amo.cz / www.studentsummit.cz, e-mail: info@amo.cz / summit@amo.cz; šéfredaktorka: Michaela Baginová, tel: 721 711 293; zástupkyně šéfredaktorky: Kateřina Palová, tel: 604 155 942; e-mail: chronicle@amo.cz; anglická sekce: Richard Gracla, Jan Libíček, Tomáš Maule; odborná spolupráce: Lucie Bednářová, Jana Drlíková, Jana Hlaváčová, Petra Jiráňková, Iva Michaljaničová, Kateřina Palová, Tomáš Šindelář, Daniela Zrucká; technická spolupráce: Radoslav Srp; fotografie: Michaela Baginová, Jan Braunsberger, Petr Gottfried.
